

ತನ್ನ ತಲೆದಸಿ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ ಬುಡ್ಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಚ್ಚಿದ. ಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗಿಸಿದ್ದ ಸತ್ತ ದನದ ಚರ್ಮ ಸುಲಿಯಲು ಬಳಸುವ ಚೂರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದ ಗೊದ್ದೆಯ ಪಕ್ಕ ಮಂಡಿಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅವನ ಅಂಗಿಯ ಗುಂಡಿಗಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಡಿಲಿಸಿದ. ಜನಿವಾರವನ್ನು ಎಡಗೈ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೇಲೆತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ತುಂಡರಿಸಲು ಅದಕ್ಕೆ ಚೂರಿಯನ್ನು ಅನಿಸಿದ. ಗೊದ್ದೆ ಪಟಕ್ಕನೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು. ತಪ್ಪಿತಸ್ಥ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮುಳ್ಳಟ್ಟನ ಮುಖ ಚಿಕ್ಕದಾಯಿತು. ಮೇಲೆದ್ದು ಕುಳಿತ ಗೊದ್ದೆ.

ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚೂರಿ ಹಿಡಿದು, ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ಬಳಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಮುಳ್ಳಟ್ಟನನ್ನು ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಗುಂಡಿಗಳು ಬಿಚ್ಚಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಗೊದ್ದೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಕೇಳಿದ.

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ, ನನ್ ಮೈಮೇಲಿಂದ ಜನಿವಾರ ತೆಗೆಯಾಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯ?’

‘ಹೂಂ ಮಗ. ರಾಮಸ್ವಾಮೇರು ಜನಿವಾರ ತೆಗೆದಿದ್ದೆ ನಿನ್ನ ಪೊಲೀಸಿಗೆ ಹಿಡ್ಡೊಡ್ಡಿವಿ ಅಂತ ಯೋಳಿದ್ದು. ನಂಗೆ ಭಯ ಆಗಿ ಜನಿವಾರ ಕೂದು ತೆಗೆಯಾಕೆ ಅಂತ ಬಂದೆ’.

‘ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗೋದು, ಜನ್ಮಿಂದ ಗೌರವ ಪಡ್ಡಳದು ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ ಅಪ್ಪಯ್ಯ?’

‘ನೀನ್ಯಾಕ್ಲ ಬ್ರಾಂಬ್ರಾಗ್ನೇಕು? ಬ್ರಾಂಬ್ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಜನ್ಮ ಗೌರವ ಕೊಡ್ತಾರಂತ ಯಾರ್ಲ ನಿಂಗೆ ಯೋಳಿದ್ದು? ನಮ್ಮೂ ಬೆಲೆ ಐತೆ ಕನ್ನ. ನಂ ಕುಲಾನು ಯಾರ್ಲೇನು ಕಡ್ಲೆ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಅವ್ರ ಹೊಲ ಗದ್ದೇಲಿ ಗೇದ್ದೇನೆ ಅವ್ರ ವಾಡೆ ತುಂಬಾದು, ಅವ್ರ ಹಸುವು ಹಿಂಗಾದು. ನಾವು ಹೊಲ ಊಳಾದೆ ಧಾನ್, ಬೀಜ ಬಿತ್ತೋದೆ ಪೂಜೆ ಕನ್ನ ಎಂದು ವೇದಾಂತಿಯಂತೆ ಮಾತನಾಡಿದ. ಮುಳ್ಳಟ್ಟ, ‘ನೀನಾಕ್ಕಂಡಿರೊ ಉಡ್ತಾರದಿಂದ ಚಡ್ವಿನಾದ್ರು ಕಟ್ಟಬೊದು. ಜನಿವಾ ರಿಂದ ನಿಂಗೆ ಯೋನ್ನ ಉಪ್ಪೋಗ? ಅದು ನಿನ್ನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಇರಾಗುಂಟ ನಿಂಗೆ ಅಪಾಯ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ, ಬಿಚ್ಚಾಕ್ಲ ಅದೆ’ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ